



ת"פ 12276/04/16 - מדינת ישראל נגד פריסיליה קשתי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 12276-04-16 מדינת ישראל נ' קשתי
בפני כבוד השופטת מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דן כהן

המאשימה

נגד

פריסיליה קשתי ע"י ב"כ עו"ד כהן ועו"ד
בנתורה

הנאשמת

הכרעת דין

כללי

1. ביום 7.4.16 הוגש כתב אישום כנגד הנאשמת המייחס לה עבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, עבירה לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") והפקרה לאחר פגיעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 14.12.15 נהגה הנאשמת ברכב מסוג ביואיך (להלן: "הרכב") ברחוב אחד העם בראשון לציון, מכיוון דרום לצפון, והתקרבה למעבר חציה אשר נמצא בצומת הרחובות אחד-העם ורוטשילד (להלן: "מעבר החציה").

אותה עת חצה דוד מזרחי ז"ל, יליד 1934 (להלן: "המנוח") את מעבר החציה מכיוון מערב למזרח, דהיינו - משמאל לימין בכיוון נסיעת הנאשמת.

הנאשמת לא הבחינה כלל במנוח, משכך לא נתנה לו זכות קדימה, ופגעה בו עם רכבה לאחר שהספיק לחצות כ-9 מטרים על מעבר החציה.

כתוצאה מהפגיעה, הוטח המנוח על שמשות הרכב, הועף קדימה אל הכביש, נחבל בראשו וביום 18.12.15 נפטר בעקבות כשל רב מערכתי על רקע חבלת הראש הקשה ממנה סבל.

הנאשמת הבחינה בפגיעה במנוח, אך המשיכה בנסיעה רצופה ועזבה את מקום התאונה. רק כעבור כ-40 דקות, התקשרה לדווח על התאונה.



עובדות שאינן שנויות במחלוקת

3. אירוע התאונה אינו שנוי במחלוקת. הנאשמת הודתה הן בחקירתה במשטרה והן במענה לכתב האישום כי פגעה במנוח וכתוצאה מכך נגרם מותו. עוד הודתה כי עזבה את מקום התאונה בשל מצבה הנפשי, ובחלוף כ-40 דקות התקשרה להזעיק עזרה.

לפיכך, מודה הנאשמת כי:

- א. המנוח חצה את מעבר החציה
- ב. היא פגעה בו.
- ג. מפגיעתה במנוח נגרם מותו.
- ד. הנאשמת עזבה את מקום התאונה מבלי להושיט עזרה
- ה. הנאשמת מודה כי ראתה את מעבר החציה. אין מחלוקת כי שדה הראיה היה פתוח ולא נשמעה כל טענה באשר לתנאי הדרך ותקינות הרכב.

חזית המחלוקת

4. המחלוקת מתמקדת בשאלות הבאות:
- א. עצירת הנאשמת לפני מעבר החציה - הנאשמת טוענת כי התקרבה למעבר החציה ונתנה זכות קדימה להולכי רגל שחצו במקום בעוד המאשימה טוענת כי לא עשתה כן.
 - ב. כיוון חציית המנוח - המאשימה טוענת כי המנוח חצה את מעבר החציה משמאל לימין וכי בכל מקרה היה על הנאשמת להבחין בו, בעוד ההגנה טוענת כי כיוון חציית המנוח היה מימין לשמאל ומשכך התאונה היתה בלתי נמנעת.
 - ג. מהירות נסיעת הנאשמת - המאשימה טוענת כי הנאשמת נהגה במהירות של כ-35 קמ"ש בעוד ההגנה טוענת כי מהירות נסיעתה לא עלתה על 20 קמ"ש.
 - ד. היסוד הנפשי של הנאשמת - המאשימה טוענת כי הנאשמת היתה מודעת לכך שפגעה במנוח פגיעה חמורה או למצער עצמה את עיניה. מאידך טוענת ההגנה כי לא היתה מודעת לכך שפגיעתה במנוח וגרמה לו לחבלה חמורה ועותרת לזיכוי הנאשמת מסעיף 64 א (ג) לפקודה והרשעתה תחתיו בעבירה לפי סעיף 144 לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "סעיף 144").

עבירת גרימת מוות ברשלנות



ראיות

עדות הנאשמת

5. הנאשמת חזרה פעמים מספר על כך שלא התכוונה לגרום לתאונה וכי היא מצטערת מאד.

מהודעותיה, כמו גם מזכ"ד ראשוני מזירת האירוע ומקלטת חקירתה (ת/5), עולה כי היתה נסערת מאד והרבתה לבכות.

הנאשמת תיארה בהודעותיה במשטרה את שקרה באופן הבא: היא נסעה ישר בנתיב הימני מכיוון רח' ירושלים ראשל"צ לכיוון ראשון מערב במהירות של כ-30 קמ"ש, האטה ועצרה לפני מעבר החציה; היו כ-3-4 אנשים שחצו את מעבר החציה. הם חצו ועלו על המדרכה "אז באתי להמשיך לנסוע ואז היה בום. פתאום אני רואה על השמשה בן אדם. הוא עף מהשמשה. לא הבנתי אם חלמתי. הספקתי ממש קצת לנסוע אחרי שעצרתי.

נסעתי על 10 קמ"ש. לא ראיתי אותו לפני מעבר החציה. לראשונה הבחנתי בו בשמשה"; לא ראתה את כיוון החציה של המנוח ומניחה שהגיע מצד ימין; לא הבחינה במנוח חוצה לפני התאונה שכן התפרץ לכביש. היא בטוחה שהמנוח הגיע מצד ימין כי הוא פגע בשמשה ימנית קיצונית; הפגיעה התרחשה כמטר ממעבר החציה, חצי מטר, על קצה המעבר (ת/1 - עמ' 2, ש' 34-3). וכן: "אני זוכרת מעורפל, ראיתי אותו על השמשה, לא יודעת אם כולו. הוא נגע בשמשה וזהו בצד ימין" (ת/1 - עמ' 3, ש' 58).

בהודעה נוספת אמרה הנאשמת כי עצרה לפני מעבר החציה בו היו הולכי רגל שחצו מצד שמאל שלה לצד ימין; כאשר הולכי הרגל סיימו לחצות את הכביש "התחלתי בנסיעה ובתחילת הנסיעה פתאום אני שומעת בום ורואה בן אדם עם הידיים על השמשה של הרכב בצד ימין אני נבהלתי נורא [חשבתי שזה מחבל] ונסעתי ממקום התאונה לבעלה של בת דודה שלי..."; במענה לשאלת החוקר אישרה כי הסתכלה ימינה ושמאלה כדי לראות אם יש עוד הולכי רגל; "לא יודעת מהיכן הולך הרגל לא ראיתי אותו לפני" (ת/2 - עמ' 2, ש' 26-2); נהגה במהירות של 10 קמ"ש לכן לא נשברה השמשה "ומבהלה אני לא ידעתי מה לעשות גז ברקס או ולכן בסופו של דבר לחצתי על הגז והולך הרגל נפל. אני לא יודעת לאן הוא נפל כי לא ראיתי" (ת/2 - עמ' 3, ש' 47-49).

בהודעה נוספת הנאשמת היתה נסערת ובכתה: "לא התכוונתי אני תמיד נוהגת בזהירות. אני לא נסעתי מהר. עצרתי במעבר, לפני המעבר. עברו אנשים. אני לא יודעת איך זה קרה. לא יודעת איך עשיתי את זה, למה. פשוט לא יודעת" (ת/3 - עמ' 2, ש' 21-20); לו היה חוצה מכיוון שמאל לימין, היתה רואה אותו. אם היה באמצע המעבר היתה מאפשרת לו לסיים את החציה. המנוח התפרץ ולכן לא ראתה אותו" (ת/3 - עמ' 3, ש' 46-43); זוכרת שעצרה. לא יודעת כמה אנשים עברו, "הכל מעורפל". אינה יודעת מדוע לא ראתה את המנוח לאחר התאונה (ת/3 - עמ' 5, ש' 115-114).

עד המאשימה איתמר מינצ'נקו (להלן: "איתמר").

6. איתמר, בן 28, אזרח עובד צה"ל, סטודנט לתואר ראשון בהנדסת חשמל, תושב ראשון לציון.

איתמר נסע בעת קרות התאונה בנתיב הנגדי לנאשמת. תיאר את תנאי הראיה כמצוינים. מכיר את האזור כמקום



מרכזי בעיר, שבשעה 20:00 בדרך כלל הומה אדם.

את האזור בו נהג איתמר ניתן לראות בצילומי הבוחן (ת/12, תמונות 2 ו-8).

איתמר העיד על אשר ראה: נסע בשעה 20:00 מרחוב פינסקר לכיוון רחוב אחד העם, מכיוון צפון לכיוון דרום. במקום שני מעברי חציה והוא עצר במעבר החציה הצפוני ולאחר שעברו הולכי הרגל המשיך בתנועה. בשלב זה: **"שמעתי פגיעה של רכב... הסתכלתי מהחלון וראיתי פגיעה במעבר החציה הדרומי בן אדם שוכב על מכסה מנוע של רכב, ובעצם מחליק למטה והרכב ממשיך לנסוע"** (פרו' - עמ' 21, ש' 19-23). וכן: **"ברגע ששמעתי את הפגיעה הסתובבתי ישר וראיתי רכב שממשיך לנוע...ראיתי שעליו הבן אדם. וכשראיתי זה היה בקצה המעבר חציה"** (פרו' - עמ' 22, ש' 7-9). מכיוון שהרכב הסתיר לא ראה את רגע הפגיעה. המנוח נפל לאזור מזרח, לצד ימין של רכב הנאשמת (פרו' - עמ' 24, ש' 1-6).

איתמר עצר את רכבו כעבור 50 מטר בניסיון להגיש עזרה. ראה אדם מבוגר שנחבל בראשו, כשעל מצחו סימני דם וסוג של שריטה במצח, והזעיק משטרה (פרו' - עמ' 22, ש' 1). הבהיר בחקירתו הנגדית כי בעדותו במשטרה לא ציין כי ראה דם במצחו של המנוח מכיוון שלא נשאל על כך ע"ש השוטר (פרו' - עמ' 22, ש' 27-30). בהודעתו ציין כי הרכב הפוגע לא נסע במהירות חריגה: **"הרכב נסע, כאשר ראיתי אותו, עם הבן אדם עליו במהירות שנראית לי סבירה"**. המנוח התגלגל ממכסה המנוע למטה לכיוון הכביש ונפל למקום בו נראה כתם דם. הוא רץ לכיוון הנפגע ששכב על הכביש. ראה שאנשים מתקשרים למד"א ומיד התקשר למשטרה (נ/3).

עדת המאשימה אורזי חיימוב (להלן: "חיימוב").

7. חיימוב בת 40, עובדת, תושבת ראשון לציון.

חיימוב היתה עדת ראיה לאירוע והעידה כי הלכה לכיוון ביתה ואיתה אשה נוספת. הן הלכו מכיוון רחוב ירושלים לכיוון בית הכנסת הגדול. היא היתה בצד אחד של מעבר החציה והבחינה במנוח מצדו השני של מעבר החציה, עוד טרם הגעתה למעבר החציה; נראה לה כאדם מבוגר, הלך עם כפפות, נראה שמאד קר לו, היה כפוף והלך מאד לאט: **"ראיתי את הבן אדם ממול הרחוב. כי הייתי בצד אחד והוא היה בצד השני מקדימה. הסתכלתי אליו. לא היו שם אנשים בכביש. הוא היה כזה הולך מאד לאט והיה עם המעיל. כזה נראה קצת שונה. זו הסיבה ששמתי לב. המשכנו לדבר עם הגברת. הגענו עד מעבר החציה ונפגשתי אותו באמצע הכביש...באמצע המעבר חציה נפגשנו. הסתכלתי עליו... אני המשכתי ללכת קדימה. שנינו באותו מעבר חציה משני כיוונים מנוגדים. אני עברתי לצד השני והוא המשיך ללכת מאחורי. כבר לא ראיתי אותו רק שמעתי את הבום...הסתכלתי אחורה וראיתי אדם שהוא כבר לא היה במעבר החציה...עף קדימה. וראיתי את האוטו ממשיך לנסוע. חזרתי אליו. רציתי לראות מה קורה איתו. התחלתי לשאול. הוא לא הגיב...כל האנשים התחילו אפילו שלא היו על יד, כולם חזרו כדי לעזור לו"** (פרו' - עמ' 12). את רגע התאונה לא ראתה. ראתה את המנוח כשהוא מוטל על הרצפה. (פרו' - עמ' 17). חיימוב העידה על עצמה שהיא אדם שדואג לחייו ולכן נוהגת להתבונן היטב לפני שחוצה כביש. **בזמן שעברה את הכביש לא ראתה שום רכב.** אם היה רכב היו לו אורות אז היתה רואה. אינה יודעת אם הנאשמת עצרה לפני מעבר החציה (פרו' - עמ' 17 ו- עמ' 18, ש' 1-7). בחקירתה הנגדית העידה כי כשאמרה שראתה את המנוח עף, לא התכוונה שראתה אותו באוויר אלא ראתה שהוא שוכב מספר מטרים הלאה מהמקום בו עבר: **"ראיתי אותו שהוא עף קדימה מהמעבר חציה איפה שעברנו כמה מטרים קדימה. לא אמרתי שראיתי אותו באוויר כשהרכב פוגע בו"** (פרו' - עמ' 19, ש' 18-28).



חיימוב עמדה על דעתה כי זיהתה את המנוח: "אני מזהה שזה הוא באופן וודאי" (נ/2, עמ' 1, ש' 8). גם בעדותה לפני עמדה על זיהויו של המנוח כאיש שראתה הולך על מעבר החציה וכנפגע (פרו' - עמ' 13, ש' 1-3).

בוחן התנועה אופיר וויס (להלן: "הבוחן")

8. הבוחן בדק את ממצאי התאונה, ובהם, ניסוי שדה ראיה, חישוב מהירות הרכב, עדויות הנאשמת ועדי הראיה, סימני ניגוב האבק על רכב הנאשמת, סימנים של מריחה וכתם דם בכביש. בהתחשב בכל אלה קבע הבוחן כי הולך הרגל חצה 9 מטר בתחום מעבר החציה בטרם נפגע וכי **הנאשמת נהגה ברשלנות שעה שלא הבחינה בו עובר לתאונה.**

עוד קבע הבוחן כי לא מצא כל גורם בדרך או ברכב העלול לגרום לתאונה וכי על פי תצורת ניגובי האבק ומיקומם, ניתן להסיק בסבירות גבוהה כי המנוח חצה מכיוון שמאל לימין. מהירות נסיעת הנאשמת עובר לתאונה הוערכה בכ-35 קמ"ש (ת/10 - דו"ח הבוחן). לדו"ח הבוחן צורפו שרטוט זירת התאונה (ת/11), תצלומי זירה (ת/12, ת/16), ניסוי שדה ראיה (ת/13), דו"ח הצבעה בו הצביעה הנאשמת על אזור הפגיעה כ-1 מטר אחרי מעבר החציה (ת/14).

ניסויי שדה הראיה מלמד על ראות טובה ועל שדה ראיה פתוח: ממרחק 248 מטרים ניתן להבחין בתמרור מעבר חציה דולק ומוגבה מעל מקום התאונה. ממרחק 130 מטרים ניתן להבחין בהולך רגל העומד על קצה המדרכה הימנית, וממרחק 65 מטרים ניתן להבחין בהולך רגל העומד בקצה שפת המדרכה השמאלית (במהלך מדידה זו עמד בצד שמאל של הדרך רכב מסחרי שהסתיר את שדה הראיה).

שיחה לכיבוי האש

9. בשעה 20:43 היה בכוונת הנאשמת להתקשר ולהזעיק ניידת מגן דוד אדום וללכת למשטרה. בטעות התקשרה למכבי האש. השיחה הוקלטה (ת/16) ותומללה (ת/17). בשיחתה עם המוקדנית נשמעת הנאשמת נסערת ולחוצה. בקול בוכים דיווחה כי פגעה במישהו ברחוב ירושלים וכי היא חוששת שקרה לו משהו ומבקשת לשלוח ניידת לעזור לו. עוד אמרה כי עזבה את המקום: "אני מפחדת שלא קרה לו משהו, ולא יעשו לי משהו, ולא יהרגו אותי". לשאלת המוקדנית השיבה כי הנפגע היה אדם מבוגר, כבן 72. הנאשמת נשמעה לחוצה וחזרה על השאלה אם קרה משהו לנפגע ולאחר שהשיבו לה כי הוא פונה לבית חולים, שאלה האם הוא מת.

דו"ח הפטירה

10. ד"ר עמיר כהן ערך את דו"ח הפטירה (ת/21) והעיד לפני כי הוא רופא מומחה בכירורגיה כללית ובטיפול נמרץ (פרו' - עמ' 40, ש' 10). בדו"ח סיכום הפטירה ציין כי בבדיקת CT ראש נמצא: "דימום נרחב המיספרה שמאלית עם דחיקת קו אמצע, שבר קרקפת, שברים באגן מימין עם המטומה ודימום פעיל". כן נקבע: "לאחר כשלושה ימי אשפוז, החולה נפטר מכשל רב מערכתי על רקע חבלת הראש הקשה".



ד"ר כהן העיד כי כבר קודם ביצוע ה-CT - היו סימנים ברורים לפגיעת ראש חריפה וקשה (פרו' - עמ' 42, ש' 2-3) וכי יכולה להיות פגיעת ראש חריפה מבלי שיהיה לזה סימן חיצוני ובלי דם (פרו' - עמ' 41, ש' 27).

עד ההגנה אבנר רוזנגרטן (נ/8)

11. ההגנה הגישה מטעמה חוו"ד של המומחה אבנר רוזנגרטן (להלן: "המומחה"), המפרטת את ממצאיו ומסקנותיו (נ/8). המומחה אף העיד לפני ופרט מסקנותיו, בהן כי התאונה התרחשה בצד הימני של נתיב הנסיעה צפונה ברחוב אחד העם, בין רכב שנסע צפונה ובין הולך רגל שחצה מערבה וכי התאונה היתה בלתי נמנעת.

טיעוני המאשימה

12. ב"כ המאשימה, עו"ד דן כהן, טען כי ראיות המאשימה נשענות על ממצאי הבוחן בזירת התאונה, עדותם של שני עדי ראיה, עדויות איש מד"א ורופא בית החולים תל השומר, עדויות שוטרים שהגיעו לזירת התאונה, גרסת הנאשמת בחקירתה במשטרה והקלטת ותמלול שיחת הנאשמת עם כיבוי האש. מהראיות עולה כי הנאשמת התקרבה למעבר חציה מואר, כשלפניה שדה ראיה רחב מספיק על מנת להבחין בהולכי רגל - בין שהחלו לחצות ובין שעמדו על המדרכה.

תשובתה של הנאשמת מלמדת על אשמתה במיוחד לה שכן היא מודה כי פגעה בהולך רגל שחצה במעבר חציה וכן מודה כי עזבה את מקום התאונה מבלי להושיט עזרה.

שאלת כיוון חציית הולך הרגל אינה רלוונטית לשאלת האשמה, וכל זאת כאשר לא היתה כל סיבה שמנעה מהנאשמת להבחין במנוח ולהגיב בזמן.

לעניין ההפקרה טען התובע כי הנאשמת ידעה בזמן אמת כי פגעה במנוח באופן קשה, למצער, היא עצמה את עיניה ונמנעה מלברר את מצבו של המנוח. ידיעתה זו היא שגרמה לתגובתה ולהתנהלותה המפוזרת לאחר התאונה.

התובע ביקש לדחות את חוות דעת ההגנה שכן זו אינה מבוססת, נערכה מבלי שהמומחה עיין בכל חומר החקירה ותוך התעלמות מראיות ועדויות המצויות בתיק החקירה ואינן מתיישבות עם חוות הדעת.

טיעוני ההגנה

13. ב"כ הנאשמת, עו"ד אלי כהן, עתר לקבל את גרסת הנאשמת לפיה עצרה לפני מעבר החציה והניחה להולכי הרגל לחצות את הכביש, אז שמעה "בום", חששה שיפגעו בה ועזבה את המקום. הפחד נבע מאירוע קודם של זריקת אבנים על בת דודתה ג'ניפר. ממקום התאונה נסעה הנאשמת לבן משפחתה אסף אקוניס. בשיחתה עם אסף עיכלה את שארע, הבינה כי ייתכן שפגעה באדם והתקשרה למד"א. בשל הבלבול והמצוקה התקשרה בטעות למכבי אש.

עוד טענה ההגנה שאילו חצה המנוח מכיוון שמאל לימין היתה הנאשמת מבחינה בו כפי שהבחינה באחרים. עדות הנאשמת מהימנה ויש ליתן בה אמון.



ההגנה מפנה לסתירות שנמצאו לטענתה בעדותה של העדה חיימוב.

באשר לדו"ח בוחן התנועה טענה ההגנה כי חישוביו אינם מדויקים שכן התייחס בחישוביו לעדותה של חיימוב כי המנוח הלך לאט מאד וכפוף משמאל לימין, בעוד שבתו של המנוח אמרה כי נהג ללכת מהר.

במאמר מוסגר אציין כבר עתה כי הבת לא העידה לפני והודעתה לא הוגשה.

לגבי כתם הדם טענה ההגנה כי לא הוכח בשום ממצא פורנזי כי הכתם החשוד כחומר דמוי דם, הוא אכן דם, כך שהבוחן הסתמך בחוות דעתו על נתון שלא הוכח. ההגנה ביקשה לקבל את מסקנות המומחה כי תנועת הולך הרגל היתה מימין לשמאל ולא משמאל לימין כמסקנת הבוחן, שכן סימני ניגוב האבק מעידים על כך. עוד טענה ההגנה כי מהירות הנסיעה של הנאשמת לא עלתה על 20 קמ"ש וכי עדותו של איתמר אינה מתיישבת עם העפה של כ-9 מטר קדימה.

דין והכרעה

14. מעורבות הנאשמת בתאונה ופגיעתה במנוח אינה שנויה במחלוקת, כמו גם עזיבתה את מקום התאונה מיד לאחריה.

ממצאי דו"ח הבוחן מצביעים על ראיות טובה ושדה ראיה פתוח במועד התאונה ואף הנאשמת עצמה אישרה כי ראתה את מעבר החציה ללא הפרעה.

טענתה העיקרית של הנאשמת הינה כי עצרה ונתנה זכות קדימה להולכי הרגל שחצו במקום.

אומר כבר עתה, טענתה בהקשר זה אינה סבירה. אם אכן עצרה הנאשמת ונתנה זכות קדימה להולכי הרגל שחצו על מעבר החציה כיצד הסתיים אירוע עצוב זה בפגיעתה בהולך רגל שצעד על מעבר החציה?

מכיוון שהנאשמת הודתה כי לא הבחינה כלל במנוח, היא סבורה כי המנוח התפרץ לכביש באופן פתאומי. אם כך היו פני הדברים ובמידה והנאשמת כדבריה עצרה כנדרש לפני מעבר החציה הרי שדבר לא היה מונע ממנה, שעה שהיא בעצירה, להבחין בהולך רגל "מתפרץ".

יצוין בהקשר זה כי עדת הראיה חיימוב תיארה את הליכתו של המנוח, אותו זמן, כהליכה איטית וכפופה, וזו בהחלט אינה מתיישבת עם פעולת התפרצות זריזה.

לו היתה עמדת הנאשמת נשמעת הרי שעסקין בחציה על מעבר חציה. בית המשפט העליון הטיל, לא אחת, חובת זהירות מוגברת על נהג המתקרב למעבר חציה כך שעליו לצפות מראש גם פעילות רשלנית וחסרת זהירות מצד הולך הרגל (רע"פ 6918/02, **אחיה נ' מדינת ישראל**).

15. על פי הקבוע בסעיף 52 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "התקנות") חייב נוהג רכב "להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא. הסעיף מפרט מספר מקרים ובהם סעיף 6: "בהתקרבו למעבר חציה".



תקנה 67 לתקנות קובעת: "(א) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך".

(א1) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה".

הנאשמת מסרה בהודעתה כי אחרי עצירתה נהגה במהירות של 10 קמ"ש אך לפני כן נהגה במהירות של 30 קמ"ש (נ/2, עמ' 2, ש' 4). העדה חיימוב העידה כי **לא היה כל רכב לפני מעבר החציה** והכביש היה ריק מכל הכיוונים (פרו' - עמ' 13, ש' 13, עמ' 17, ש' 16-20, וכן נ/2, עמ' 2, ש' 12-14). העד איתמר מסר בהודעתו כי כאשר המנוח היה מוטל על הרכב, נסע הרכב במהירות **סבירה (נ/3, עמ' 2, ש' 4-5)**. מהירות נסיעת הנאשמת על פי קביעת הבוחן עמדה על 35 קמ"ש בעת התאונה.

נתונים אלה אינם מתיישבים עם טענת הנאשמת כי עצרה לפני מעבר החציה. מן המקובץ עולה כי הנאשמת המשיכה בנסיעתה בלי לעצור במעבר החציה, זאת גם כאשר המנוח הוטל ונמצא על מכסה המנוע. היא עצמה מסרה בהודעתה כי מהבהלה לא ידעה אם ללחוץ על דוושת הגז או הברקס ולחצה על הגז (נ/2, עמ' 3, ש' 47-49).

כעולה מהודעת הנאשמת היא אינה יודעת כיצד ארעה התאונה ומהיכן הגיע המנוח שכן כלל לא הבחינה בו קודם לפגיעה: "**ואז באתי להמשיך לנסוע. ואז היה בום. פתאום אני רואה על השמשה בן אדם (ת/1 - עמ' 2, ש' 6-7)**". ועוד: "**אני לא יודעת איך זה קרה. לא יודעת איך עשיתי את זה, למה. פשוט לא יודעת (ת/3 - עמ' 2, ש' 20-21)**". בנוסף היא זוכרת חלק מההתרחשויות במעורפל (פרו' - עמ' 47, ש' 16). בעדותה אמרה: "**אני עד היום מנסה להבין מה קרה. אני לא יודעת להסביר לך (פרו' - עמ' 49, ש' 16-17)**". עומדת על כך שעצרה לפני מעבר החציה ואנשים חצו (פרו' - עמ' 47, ש' 20).

לא אוכל לתת משקל של ממש לאמירתה זו של הנאשמת כי עצרה, שכן היא עצמה זוכרת את האירוע במעורפל. אך גם אם אקבל את דברי הנאשמת כי עצרה לפני מעבר החציה ונתנה זכות קדימה להולכי הרגל - דברים הסותרים את מכלול הראיות בתיק - הרי מהנתונים שמסרה היא עצמה עולה כי חרף עצירתה לא הבחינה במנוח שעה שהיה עליה להבחין בו.

הדעת נותנת כי שעה שנהג נמצא בעצירה לפני מעבר חציה עליו להבחין בהולכי הרגל החוצים את מעבר החציה אף אם הם עומדים על שפתו, לא כל שכן כשהם צועדים עליו, כפי שצעד המנוח. המנוח עבר מרחק של 9 מטר ממעבר החציה בטרם נפגע (מסקנות הבוחן **ת/10, עמ' 3**). העובדה כי הנאשמת כלל לא הבחינה במנוח על מעבר החציה עד אשר הוטח כתוצאה מהפגיעה על שמשת רכבה, די בה כדי לבסס את רשלנותה. המשמעות המתבקשת מהבחנתה של הנאשמת במנוח לראשונה רק בהיותו על שמשת הרכב היא כי הנאשמת לא נהגה במידת הזהירות הנדרשת מנהג בעמדו לפני מעבר חציה או בהתקרבו אליו, ומשכך לא ראתה את המנוח שעה שהיתה אמורה לראותו.

16. הצדדים חלוקים ביניהם בשאלת כיוון חצית המנוח. מומחה ההגנה טען כי כיוון חצית המנוח היה מימין לשמאל ומשכך התאונה הינה בלתי נמנעת. הבוחן והמומחה שטחו איש איש את מסקנותיו ותמכו דבריהם בנתונים שלפניהם. יובהר כי **לא מצאתי משקל של ממש בטענה זו של ההגנה**. התאונה התרחשה על מעבר חציה



לפיכך, אין בכיוון חציית המנוח כדי להשליך, להשפיע או להפחית ממידת אחריותה של הנאשמת כלפיו או מעצם החובה המוטלת עליה להבחין בו. בכל כיוון ממנו חצה המנוח היה על הנאשמת לראותו. המנוח נמצא על מעבר חציה ואין נפקא מינה מאיזה ולאיזה צד חצה.

17. למעלה מן הנדרש אתיחס לטענת ההגנה בעניין כיוון חציית המנוח.

הנאשמת טענה כי המנוח חצה את מעבר החציה מכיוון ימין לשמאל ולא מכיוון שמאל לימין כטענת המאשימה. היא עצמה לא הבחינה כלל במנוח אך היא מניחה שהמנוח הגיע מצד ימין שכן פגע בשמשה הימנית הקיצונית והתאונה התרחשה על קצה המעבר הימני. מכיוון שידעויותיה של הנאשמת בתחום הרלוונטי להבנת תנועת גוף עליו מופעלים כוחות פיסיקליים שונים אינה מקצועית, ומשהיא עצמה **כלל לא ראתה** את המנוח, כל דבריה בנושא הינם בגדר השערות לא מבוססות.

18. העדה חיימוב העידה **באופן חד משמעי ונחרץ** כי כיוון חצית המנוח היה משמאל לימין. חיימוב חצתה את הכביש במעבר החציה מכיוון ימין לשמאל. עוד טרם הגעתה למעבר החציה **הבחינה במנוח ממול, בצדו השני של מעבר החציה** שכן מראהו משך את תשומת ליבה והיא התבוננה בו. תיארה אותו כאדם מבוגר, כפוף, שהלך באיטיות. המנוח וחיימוב צעדו על מעבר החציה **בכיוונים מנוגדים. כאשר נפגשו באמצע מעבר החציה** התבוננה חיימוב במנוח וכל אחד המשיך לצעוד לכיוונו, אז שמעה "בום", הסתכלה אחורה וראתה את המנוח מוטל על הארץ, כבר לא על מעבר החציה אלא במרחק מהמקום בו הלך. חיימוב זיהתה בוודאות את המנוח כאותו אדם שחצה מולה ושנפגע בתאונה: "אני הסתכלתי עליו. נפגשנו עיניים של אחד של השני בגלל שהוא הלך לאט לאט והיה מכופף כזה" (נ/1, עמ' 1, ש' 16-17) וכן: "**אני מזהה שזה היה הוא באופן וודאי**" (נ/2, עמ' 2, ש' 8). גם בעדותה עמדה על כך שזיהתה את המנוח והסבירה כי אין מה לבדוק. המנוח היה היחיד, פרט לו לא ראתה אנשים נוספים. בנוסף זיהתה את בגדיו (פרו' - עמ' 13, ש' 1-7).

בסיכומיה, טענה ההגנה כי תאורה של חיימוב את הליכת המנוח אינה מתיישבת עם דברי בתו אשר תארה את המנוח כאיש פעיל שרץ הרבה. ראשית אציין כי הבת לא העידה לפני והודעתה לא הוגשה לעיוני. בדו"ח הבוחן נרשם כי: "על פי עדות הבת הנ"ל מסוגל ללכת היטב" (ת/10, עמ' 4). לא מצאתי סתירה הכרחית בין אמירה זו לתיאורה של חיימוב את המנוח. בנוסף, חיימוב העידה על מה שראתה בעיניה **בזמן אמת** ומכאן חשיבות עדותה.

מצאתי את עדותה של חיימוב מהימנה. ניכר בה שזכרה היטב את האירוע ועמדה בתקיפות על שראתה. עדותה בנוגע לכיוון הליכתה, כיוון הליכת המנוח וזיהויו על ידה אינם עוסקים בניואנסים זעירים מתוך האירוע. דובר בפרטים שבנסיבות אירוע זה בהחלט ניתנים לקליטה על ידי עד ראיה. חיימוב זכרה לאן הלכה, לאיזה כיוון צעדה ולאיזה כיוון צעד המנוח. לאור עדותה הבהירה, העקבית והנחרצת ולאור מסירת דבריה בלא שטמון בכך אינטרס כלשהו כלפי מי מן הצדדים, מצאתי לקבוע כי עדותה מהימנה ולאמץ את העובדות העולות מדבריה.

19. מומחה ההגנה תמך בהשערות של הנאשמת באשר לכיוון חצייתו של המנוח. המומחה ערך את חישוביו וקבע בחוות דעתו כי המנוח חצה מימין ומשך התאונה היתה בלתי נמנעת (נ/8, עמ' 11, ס' 3). המומחה ציין בחוות דעתו כי התאונה התרחשה בצד ימין של נתיב הנסיעה צפונה ברחוב אחד העם, **אך לא ציין במסקנותיו כי דובר במעבר חציה** וכמו כן נמנע מלתת משקל לעדויות עדי הראיה. בעדותו לפני הסביר המומחה כי הוא אינו נותן משקל לעדויות עדי ראיה. הוא רואה עצמו כאיש מדע ומשכך, כלשונו, הוא נותן משקל לנתונים הטכניים. תאונת דרכים היא אירוע פיסיקלי לחלוטין: "חקירת תאונת דרכים לא יכולה להיות מבוססת על עדויות" (עמ' 9 עמוד



(54).

גם אם נניח לרגע לדברי העדים הרי עובדת קרות התאונה על מעבר חציה דווקא, הגם שאינה ממצא פורנזי, היא נתון עובדתי, ואין חשש כי הוא מושפע מדרך ראייה כזו או אחרת של העדים.

בהקשר זה אציין כי, בניגוד לקביעת הבוחן לפיה מהירות נסיעת הרכב עובר לתאונה היתה כ-35 קמ"ש, קבע המומחה בחוות דעתו **כי מהירות נסיעת המכונית היתה נמוכה מאד (נ/8, עמ' 4)**. על מנת למנוע את התאונה במצב זה, המהירות המקסימלית בה המכונית צריכה לנסוע היא 7 קמ"ש. בכל מהירות גבוהה מזו התאונה היא בלתי נמנעת **(נ/8, עמ' 10, ס' 10)**. אם נוסיף למערכת שיקוליו של הבוחן יסוד נורמטיבי והוא כי דובר במעבר חציה **בו חצו אותו זמן הולכי רגל** ולא בנסיעה בכביש פתוח, וכי בהתאם לתקנות התעבורה, על נהג רכב להגיב כבר כשהוא רואה הולך רגל על המדרכה בסמוך למעבר החציה, הרי שמהירות נסיעתה של הנאשמת היתה צריכה לעמוד באותו זמן על 0 קמ"ש ואף מחוות דעת המומחה עולה כי לא כך היא.

20. בין הבוחן לבין המומחה התעוררה מחלוקת בעניין משמעותם של סימני ניגוב האבק.

המומחה טען כי מסימני ניגוב האבק על גבי המכונית, ברור לחלוטין כי תנועת הולכי הרגל היתה מימין לשמאל בעוד הבוחן טען ההפך.

לדברי הבוחן כאשר מחברים את כיוון ניגובי האבק יחד עם הניגוב על הכביש וכן כתם הדם המצביע, בהצטרף לו דברי עד ראייה, על מקום נפילת המנוח, ניתן להסיק את כיוון הליכת המנוח.

בהקשר זה אציין כי העד איתמר העיד כי ראה את המנוח נופל מהרכב לכיוון מזרח, לצד ימין של הרכב (פרו' - עמ' 24, ש' 2-3).

מעדות הבוחן והדו"ח שערך **(ת/10)** עולה כי **ניגובי האבק מעל הגלגל הימני** נוצרו כתוצאה מנפילת המנוח מהרכב והם מלמדים על תנועה משמאל לימין, ממכסה המנוע לכיוון גלגל ימני קדמי. ראשית, האדם הנפגע נוגע או גורם למריחות אבק על מכסה המנוע שנמצא גבוה יותר מהכביש ורק אח"כ נחבט בכביש. הנפילה היא מלמעלה למטה. לא הגיוני שראשית אדם ידחף ויחליק על הכביש, יקבל מכה ולאחר מכן יעלה על מכסה המנוע (פרו' - עמ' 29, ש' 27 - עמ' 30, ש' 5). הבוחן בעת עדותו, סימן את הכיוון הכללי של ניגובי האבק משמאל לימין **(ת/12, תמונות 3 ו-4)**.

מסקנתו של מומחה ההגנה היא: כי מבנה הסימנים של ניגוב האבק מעיד על תנועת הולך הרגל מימין לשמאל. כאשר הפגיעה היא מתחת למרכז הכובד, חלקו העליון של הגוף נוטה לעבר המכונית אל מכסה המנוע: "כלומר אם הולך הרגל הולך מימין לשמאל ביחס למכונית, הסימנים שהוא ישאיר יתחילו בימין המכונית וימשכו שמאלה על מכסה המנוע" **(נ/8, עמ' 5, ס' 10)**.

סימני ניגוב האבק בפגוש הגלגל הימני היו נתון משמעותי ששפך אור על כיוון ההליכה.

נראה כי המומחה לא התחשב בנתון מרכזי זה והוא לא ציין את סימן ניגובי האבק בפגוש הגלגל הימני ממנו למדים על תנועה ממכסה המנוע לימין הרכב, מימין לשמאל. רק בהמשך חוות הדעת ציין המומחה כי ניגוב האבק באזור הגלגל הימני קדמי מסמן את נקודת הירידה של הולך הרגל מהמכונית **(נ/8, עמ' 8, ס' 4)**.

עמוד 10



אציין כי המומחה העיד בחקירתו הנגדית כי **לא ראה** סימן ניגוב על הפגוש הקדמי ולא מעל הגלגל הימני הקדמי, גם בצילומים לא ראה זאת. לדבריו, הסימן מעל הגלגל אינו מצולם והוא מסתמך על קביעות הבוחן ולפיהן קובע את מסקנותיו (פרו' - עמ' 55).

מקבלת אני את טענת המאשימה כי המנוח חצה את מעבר החציה משמאל לימין. זו נתמכת בדו"ח הבוחן ובעדותו של הבוחן בעניין ניגוב האבק: "...הכיוון הכללי של ניגובי האבק נותן כיוון משמאל לימין. על מכסה המנוע ועוד על הכנף. כשמחברים את הכיוון הזה ביחס לממצא של הניגוב על הכביש וכתם הדם זה יכול לרמוז לנו שבסבירות גבוהה יותר כיוון החציה הוא משמאל לימין" (פרו' - עמ' 29, ש' 13-5).

21. כתם הדם הינו ממצא נוסף עליו, בין השאר, הסתמך הבוחן בקביעתו את כיוון החציה, ואת עובדת הטלתו של המנוח קדימה ונפילתו לכביש (ראה מיקום הכתם - **ת/11**, תרשים תאונת הדרכים שערך הבוחן, הכתם מסומן באות ג'). ההגנה טענה כי אין ממצא פורנזי הקושר בין המנוח לכתם הדם וכי הדבר לא נבדק (עמ' 4 לסיכומי ההגנה). לאור חשיבות הממצא הוטחו בבוחן בחקירתו הנגדית שאלות בנושא זיהוי כתם הדם וקישורו למנוח דווקא (פרו' - עמ' 29-31). הבוחן התחשב, לצורך זה, בדבריו של העד איתמר אשר מסר בהודעתו כי המנוח התגלגל ממכסה המנוע למטה לכיוון הכביש ונפל למקום בו נראה כתם הדם (**נ/3**, עמ' 1, ש' 11-12). עוד תיאר בעדותו כי רץ להגיש עזרה וראה אדם שנחבל בראשו **כשעל מצחו דם** וסוג של שריטה במצח (פרו' - עמ' 22, ש' 1). הבוחן העיד כי מדובר **בכתם דם טרי** ומשכך, ניתן להניח כי הכתם הוא חלק מהתאונה אלא אם כן יש חשש לשיבוש הזירה. במקרה זה **נתמך הממצא של כתם הדם בעדות עד שציין את מקום נפילת המנוח** (פרו' - עמ' 30, ש' 6-30).

מסקנת הבוחן כי מדובר בכתם דם של המנוח מקובלת עלי, שכן נמצא כתם דם **טרי במקום נפילתו**. מצאתי כי לענין זה יפים דברי מומחה ההגנה דווקא בדבריו על ממצאים שונים בזירה שתוארו על ידי הבוחן: "צריך לתת לבוחן את הקרדיט שהוא יודע להבחין בין סימנים השייכים לתאונה ובין אלו שלא" (פרו' - עמ' 56, ש' 19-20).

22. המומחה העלה טענה נוספת, **עליה לא נחקר הבוחן**. סוג התאונה אינו מתאים לדבריו ל"הטלת עטיפה" אלא ל"עקומת פגוש": "הטלת העטיפה אינה מתאימה לממצאים מזירת התאונה מבחינת כיוון ומיקום סימן המריחה, ומבחינת מיקום כתם הדם **ביחס לנקודת האימפקט לשיטת הבוחן**" (עמ' 8, ש' 4). לענין זה צדק התובע בטענתו בסיכומיו כי הבוחן הבהיר כי הוא אינו יכול לקבוע את נקודת האימפקט (פרו' - עמ' 27, ש' 25-26, וכן בחוות דעתו - **ת/10**, מסקנות עמ' 3). לפיכך, לא ברור על פי אילו נתונים ערך המומחה חישוביו.

23. מן המקובץ עולה כי הנאשמת נהגה ברכבה בתנאי ראות טובים, עם שדה ראייה רחב ופתוח שאפשר הבחנה בהולכי רגל בשני כיווניו של מעבר החציה.

הנאשמת התקרבה למעבר החציה ולא נקטה באמצעי הזהירות הנדרשים ולא נתנה זכות קדימה למנוח שכן לא הבחינה בו כלל עד אשר הוטח על שמשותה.

אשר על כן, לאור האמור לעיל שוכנעתי מעבר לספק סביר, שהנאשמת ביצעה את העבירה של גרימת מוות מתוך רשלנות - עבירה לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה.



עבירת ההפקרה

עובדות שאינן שנויות במחלוקת

24. אין מחלוקת כי הנאשמת פגעה במנוח ואז עזבה את מקום התאונה מבלי להושיט לו עזרה.

חזית המחלוקת

25. השאלה שבמחלוקת היא האם ידעה הנאשמת, מעבר לכל ספק סביר, כי פגיעתה במנוח גרמה לו לחבלה חמורה.

ראיות

26. מהעובדות עולה כי התאונה התרחשה בשעה 20:00 לערך. העד איתמר שהיה בזירת האירוע התקשר למשטרה כ-2 דקות לאחר האירוע (פרו' - עמ' 24, ש' 10-13). שעת פתיחת האירוע במשטרה 20:05 (ת/22). הנאשמת המשיכה בנסיעתה לאחר התאונה, נפגשה ושוחחה עם קרוב משפחתה ולאחר מכן, בשעה 20:43, כ-40 דקות לאחר התאונה, התקשרה למכבי אש לדווח על התאונה (זכ"ד ת/8).

הודעת הנאשמת:

27. הנאשמת הודתה כי עם הפגיעה במנוח המשיכה בנסיעתה. בחקירתה הראשונה נשאלה מדוע לא עצרה על מנת להגיש סיוע למנוח והשיבה: "לקח לי זמן להבין מה קרה. לא קלטתי מה קרה. הייתי בשוק...איך שהבנתי מה קרה התקשרתי לסיוע" (ת/1 - עמ' 3, ש' 37-38). עוד נשאלה אם הבינה כי הותירה הולך רגל שנפצע קשה, על כך השיבה: "לא ראיתי מה קרה לו. מהבהלה נסעתי... הייתי בטוחה שקרתה לו מכה קטנה. לא שערתי שזה יגיע למצב כזה..." (ת/3, עמ' 3, ש' 50-51). נשאלה כיצד לא שמה לב כי הולך הרגל נפצע קשה והשיבה שאינה יודעת (ת/1 - עמ' 3, ש' 60-61).

בהודעה נוספת אמרה כי נבהלה מאד, חשבה שזה מחבל, לא הבינה אם זה היה מחבל או שדרסה מישהו, ונסעה לבעלה של בת דודתה, אסף. סיפרה לאסף מה קרה, אמרה לו שרוצה ללכת למשטרה והתקשרה למכבי האש בטעות במקום למד"א; נסעה עם אסף למשטרת ראשון לציון ונלקחה משם בניידת למקום התאונה. לא עצרה לאחר התאונה כי פחדה ורצתה להגיע לאסף (ת/2, עמ' 8-17, ש' 34-37); זמן הנסיעה ממקום התאונה לאסף ארך כ-10 דקות; היא לא התקשרה מיד למשטרה או למד"א כי נבהלה ולקח לה זמן בעצמה להבין.

לא עצרה לוודא שהולך הרגל מקבל טיפול "מתוך אינסטינקט, מהבהלה". נשאלה מדוע לא ביקשה מעובר אורח להודיע על התאונה והשיבה כי אינה יודעת, נבהלה. אינה יודעת מי ניגש להולך הרגל אבל ידעה שבטוח יעזרו לו כי מדובר ברחוב הומה אדם, שתמיד יש בו אנשים. חשבה שמדובר במכה קטנה כי לא נסעה מהר. (ת/3 - עמ' 4, ש' 82-105, עמ' 5, ש' 113, ש' 130-136).

אציין כי דקות לאחר האירוע נודע למשטרה על זהות בעל הרכב לאחר שאחד מהנוכחים בזירה מסר למשטרה את



מספר הרכב הפוגע. השוטרים ניסו לאתר את הנהג הפוגע על ידי יצירת קשר עם בני המשפחה ששיתפו פעולה ואמרו שהנאשמת בדרכה למשטרה (ת/22).

עדות הנאשמת

הנאשמת העידה כי לאחר הפגיעה היתה נסערת והקיאאה. היתה בשוק, לא דיברה, לא נשמה. דיברה עם קרוב משפחה אסף: "תוך כדי שאני מדברת עם אסף אני חושבת על אופציה שיכול להיות שאדם נפגע" (פרו' - עמ' 49, ש' 9). אסף אמר שאולי פגעה במישהו. לא ראתה את המנוח על הכביש, ראתה רק ידיים על השמשה וחששה שמדובר במחבל (פרו' עמ' 50, ש' 31-30). וכן: לא הבינה שמישהו נפגע אחרת היתה עוצרת ומושיטה עזרה. חששה מפגיעה בה שכן היתה זו תקופה של פיגועים ושבוע לפני כן זרקו אבן על רכב של בת דודתה. כשדיברה עם אסף הבינה שלא מדובר במחבל וחיגה למד"א (פרו' - עמ' 48, ש' 20-1).

העד איתמר

28. איתמר העיד כי שמע פגיעה של רכב וראה אדם שוכב על מכסה המנוע של רכב ובעצם מחליק למטה, עוד העיד כי: "ראיתי שהרכב ממשיך לנסוע. במהלך הנסיעה הסתכלתי במראה השמאלית שלי. ראיתי שהרכב ממשיך לנסוע בלי סימני עצירה..." (פרו' - עמ' 21, ש' 25-22).

העדה חיימוב

29. חיימוב העידה כי כאשר הסתובבה בעקבות "הבום" ששמעה, ראתה את הרכב הפוגע ממשיך לנסוע (פרו' - עמ' 12, ש' 23-22). לא ראתה שנדלקים אורות ברקס (פרו' - עמ' 13, ש' 11-7).

טיעוני המאשימה

30. המאשימה טענה כי אמרתיה של הנאשמת בחקירתה במשטרה והקלטת המתעדת את שיחתה עם מוקדנית כיבוי האש מלמדים באופן ברור כי היא ידעה שהמנוח נחבל חבלה חמורה, למצער עצמה את עיניה ונמנעה מלברר את מצבו.

טיעוני ההגנה

31. אין מחלוקת כי הנאשמת פגעה במנוח ועזבה את מקום התאונה, עם זאת המאשימה לא עמדה בנטל הראיה להוכיח כי הנאשמת ידעה מעבר לכל ספק סביר כי פגיעתה במנוח גרמה לו חבלה חמורה לכן עתרה ההגנה לזכות את הנאשמת מעבירת ההפקרה לפי סעיף 64א (ג) לפקודה ותחתיה להרשיעה בעבירה לפי סעיף 144 לתקנות. ההגנה טענה כי הנאשמת, בת 20 בקרות התאונה, היתה בלחץ ובהיסטריה משום שלראשונה עברה תאונת דרכים ותגובתה סבירה בנסיבות העניין. תוך שהיא משוחחת עם אסף התבהרה לה התמונה ומיד לקחה אחריות על מעשיה התקשרה לכיבוי האש, וביקשה לשלוח ניידת לעזור לנפגע.



דין והכרעה

32. סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה קובע:

"נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שבה נגדם, ולא עצר או לא הזעיק עזרה כאמור בסעיף קטן (ב), דינו מאסר 14 שנים".

הנאשמת הודתה כי עזבה את זירת התאונה מבלי להושיט עזרה ומקץ כ- 40 דקות התקשרה להזעיק עזרה. משכך היסוד העובדתי של עבירת ההפקרה הוכח ואינו נתון במחלוקת.

באשר לרכיב הנפשי, יש לבחון האם עולה מן הראיות כי הנאשמת היתה מודעת כי למנוח נגרמה חבלה חמורה.

33. הנאשמת היתה מודעת לפגיעתה במנוח. על מידת החומרה שייחסה לפגיעתה ניתן ללמוד מדבריה ומהתנהלותה.

א. הנאשמת שמעה את הקולות וראתה את המראות. שמעה "בום" שמעיד על פגיעה בעוצמה חזקה וראתה שכתוצאה מפגיעתה הוטח המנוח על שמשת רכבה והתגלגל ממכסה המנוע, תוך כדי נסיעתה, בלא שראתה לאן נפל. ברי כי כל נהג סביר היה מבין בנסיבות אלה כי אין המדובר בפגיעה עדינה וקלה. זוהי מסקנה פשוטה וסבירה המתבקשת בנסיבות אלה.

ב. הנאשמת ביקשה ממוקדנית כיבוי האש לשלוח ניידת לעזור לנפגע: "שלום, אני פגעתי במישהו ברחוב ירושלים ואני מפחדת שלא קרה לו משהו" (ת/17, עמ' 1). כשעצרה את רכבה בדקה האם יש דם על הרכב (ת/2, עמ' 3, ש' 55). משמע, הנאשמת הבינה כי הולך הרגל נפגע באורח המצדיק הזמנת ניידת. לאור זאת לא אוכל לקבל את עדותה לפני: "לא חשבתי שקרה משהו. ראיתי רק ידיים שפגעו בשמשה. לא ראיתי מישהו שפגעתי במישהו רק אחרי שדברתי עם המוקדנית היא אמרה שפגעתי בהולך רגל ואמרתי מה קרה לו" (פרו' - עמ' 48, ש' 25). בקלטת עם זאת הודיעה הנאשמת למוקדנית על פגיעתה באדם.

הנאשמת אשר לגרסתה לא הבחינה במנוח וכל שראתה אלו ידיו על שמשת הרכב ידעה למסור למוקדנית כי מדובר באדם מבוגר כבן 72 (ת/17, עמ' 2). משמע, הבחינה במנוח ולא רק בידיו.

ג. במהלך השיחה עם המוקדנית חזרה הנאשמת על שאלתה "מה קרה לו" שכן המוקדנית לא שמעה אותה. לבסוף השיבה המוקדנית: "בכל מקרה פינו אותו לבית חולים...". הנאשמת שאלה: "הוא מת"? (ת/17, עמ' 2). בעדותה הסבירה הנאשמת ששאלה שאלה זאת מתוך לחץ (פרו' - עמ' 49, ש' 26-28). סבורה אני כי הנאשמת הבינה כי פגעה במנוח פגיעה חמורה וחששה לגרוע מכל שכן מאופן הפגיעה במנוח היה מקום להניח זאת ולכן שאלה אם "הוא מת".

ד. במשטרה אמרה הנאשמת כי חשבה שמדובר במכה קטנה שכן לא נסעה מהר (ת/3, ש' 51, ו- עמ' 5, ש' 113). עם זאת, מצבה הנפשי הקשה, בהלתה, הלחץ הכבד והדאגה מתיישים דווקא עם החשש הכבד שחשה נוכח פגיעתה החמורה במנוח. לו סברה שפגיעתה גרמה למכה קטנה לא היה מקום ללחץ כה קיצוני והיה ניתן בפשטות לעצור במקום. דווקא החשש מהגרוע מכל שהוא שגרם לנאשמת להתרחק ולעזוב



את המקום.

ה. גרסת הנאשמת לפיה פחדה מתקיפת מחבל, כפי שארע לבת דודתה שבוע קודם לכן, לא עולה בקנה אחד עם הראיות. כל אמירותיה מצביעות על הבנה כי פגיעה במנוח פגיעה קשה וחשה חשש כבד מתוצאות מעשיה. לאחר שיחה עם אסף התקשרה למכבי האש להזעיק עזרה ולא למשטרה לדווח על ניסיון פיגוע. **בהודעתה הראשונה**, הסבירה כי "מהבהלה נסעתי" ולא הזכירה כל חשש ממחבל (ת/1, עמ' 3, ש' 40). אציין במאמר מוסגר כי בת דודתה לא העידה לפני ולא ניתנה כל אינדיקציה לפגיעת מחבל ברכבה.

הנאשמת נסעה מהמקום, כפי שעולה ממכלול אמירותיה, בשל הבהלה העצומה שאחזה בה, הלחץ והבלבול, אך אין בכך כדי לפטור אותה מאחריות.

ו. מהמקובץ עולה כי הנאשמת ידעה שפגיעה באדם חבלה חמורה. לטענתה לא ידעה זאת, עם זאת הגם שידעה שאדם הוטח על שמש רכבה לא עצרה לברר ולבדוק.

הנאשמת נשאלה: "מה הבחנת כי קרה להולך הרגל אחרי התאונה?" תשובה: **"לא יודעת. לא ראיתי מה קרה לו. מהבהלה נסעתי"** (ת/1, עמ' 3, ש' 39-40). משמע, אף לפי דבריה היא, עצמה את עיניה מלברר את מצב הנפגע.

הכלל המשפטי הינו כי עצימת עיניים כמוה כידיעה וזו חלה גם בעבירת ההפקרה: "אשר לעבירת ההפקרה, הכלל הוא כי: אדם מבצע עבירה רק אם עשאה במחשבה פלילית... רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם (סעיף 20 (ג) לחוק). קרי: חוק העונשין קובע דוקטרינה של עצימת עיניים, שלפיה כאשר מתעורר אצל אדם חשד בנוגע להתקיימות יסוד ההתנהגות או הנסיבות של העבירה, והוא בוחר שלא לבררו, המשמעות היא כי הלה נטל על עצמו במודע את הסיכון לביצוע העבירה; **ומבחינה ערכית שקול הדבר להתקיימות יסוד נפשי של מודעות**" (ע"פ 6864/14 לואי ענאש נ' מדינת ישראל).

סיכומם של דברים, גם לו חשדה הנאשמת ולא ידעה בוודאות את אופי פציעתו של המנוח, היה עליה לבדוק הדברים, משלא עשתה כן ועצמה את עיניה, אין הדבר יכול להפחית מאחריותה והדבר נחשב לה כידיעה ממש אודות קיומה של חבלה חמורה.

34. מצאתי לדחות את בקשת ההגנה לשינוי סעיף האשמה מסעיף 64א(ג) לפקודה לסעיף 144 לתקנות. מדובר בתאונה קשה, בה נפגע המנוח כתוצאה מנהיגתה הרשלנית של הנאשמת. המנוח צעד על מעבר החציה שעה שבאופן מפתיע קופחו חייו מפגיעת ראש קשה שנגרמה עת הוטח על שמש הרכב והתגלגל אל הכביש. הנאשמת היתה מודעת לפגיעתה החמורה בו ולא עצרה במקום התאונה. כתב האישום הוגש ובדין בגין העבירה החמורה בין השתיים ויסודות העבירה הוכחו בפני מעבר לכל ספק סביר.

35. אשר על כן ולאור האמור לעיל שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמת ביצעה את העבירה של הפקרה לאחר פגיעה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה.

סוף דבר



36. ממכלול הראיות בתיק עולה כי הנאשמת נהגה באופן רשלני, לא הבחינה כלל במנוח שצעד על מעבר החציה, משכך לא נתנה לו זכות קדימה, לא אפשרה לו להשלים את החציה בבטחה וגרמה למותו. לאחר הפגיעה עזבה את זירת האירוע ודיווחה על שהתרחש מקץ 40 דקות.

37. לא אוכל לסיים הכרעת דין זו בלא לציין את מצבה הנפשי של הנאשמת כפי שעלה מהודעותיה במשטרה לרבות קלטת אחת מחקירותיה שהוגשה לעיוני, קלטת שיחתה עם המוקדנית וכן עדותה לפני. צערה ניבט ועולה מדבריה וניכרת בה חרטה עמוקה וצער כבד. כך למשל היא אמרה באחת מהודעותיה: "לא התכוונתי. אני רוצה שהמשפחה שלו תדע שאני משתתפת בצערם וקשה לי מאד" (ת/3, עמ' 6, ש' 153). בעדותה, היא פרטה את מצבה הנפשי והוסיפה: "אני לא באמת מאמינה שזה קרה לי. אני מצטערת ומשתתפת בצערם. סליחה" (פרו' עמ' 46, ש' 15-16). הנאשמת היתה שרויה בלחץ רב, מיררה בבכי במהלך חקירותיה ובמהלך עדותה לפני וניכר בה שתוצאות האירוע הקשה הותירו בה חותם. "אין ספק כי מבחינות רבות, ומבחינה רגשית בפרט, עצם המעורבות בתאונה קשה היא עד מאד גם לנהג הפוגע..." (ע"פ 7936/13, אהרון (רוני) לוי נגד מדינת ישראל).

38. אשר על כן ולאור האמור לעיל, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, שהנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום והנני מרשיעה אותה בעבירות של גרימת מוות מתוך רשלנות - עבירה לפי סעיף 64 לפקודה והפקרה לאחר פגיעה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה.

ניתן היום, י"ט טבת תשע"ט, 27 דצמבר 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד דן כהן הנאשמת וב"כ עו"ד בנתורה.